

ଶାନ୍ତିକଣ୍ଠ

5
15
1940
A.P. 1940

শ্রীমতী কৃষ্ণনাথী মুখ্যমন্ত্ৰী
২২-৪-৫০

গোল্প্যা

এস, আর, হেমাদেৱ

প্ৰযোজনায়

—নিউ সেক্ষুৱী প্ৰোডাক্সন্সেৰ অভিনব চিত্ৰ নিবেদন—

“হৃদয়েৰ শুৱ দিয়ে নামটুকু ডাকা,
অকাৰণে কাছে এসে হাতে হাত রাখা—
দূৰে গেলে একা বসে মনে মনে ভাবা,
কাছে এলে হই চোখে কথা-ভৱা আভা ;

তাহাৰে জড়ায়ে ঘিৱে,
ভৱিয়া তুলিব ধীৱে
জীবনেৰ ক'দিনেৰ কাঁদা আৱ হাসা,
..... এই ছিল আশা।”

—বৰীজনাথ।

পৰিবেশক
AT

গোল্প্যা চিকি টাপু বিভাগী

শিল্পী-সভা

কাহিনী	...	নবেন্দু সুন্দর
সংলাপ	...	তারাশঙ্কর বন্দেয়াপাধ্যায়
গীতিকার	...	প্রণব রায়
সঙ্গীত পরিচালনা	...	মুবল দাশগুপ্ত
আলোক-চিত্র-শিল্পী	...	শেলেন বসু
শব্দাভিলেখ	...	সত্যেন ঘোষ ও শিখির চট্টো
সম্পাদনা	...	বিনয় বন্দেয়াপাধ্যায়
শিল্প-নির্দেশ	...	বটু সেন
পরিচালক	রসায়নাগারাধ্যক্ষ	ধীরেন দাসগুপ্ত
নবেন্দু সুন্দর	কল্প-সজ্জা	তিনকড়ি ও বসির
* * *	স্থির চিত্র-শিল্পী	গোপাল চক্রবর্তী
		ও সত্য সাম্বাল
	নৃত্য-শিক্ষক	দীপ্তেন্দু কুমার
	*	*

সহকারী :—

পরিচালনার্থী	...	আশ চক্রবর্তী ও বিজন চক্রবর্তী
আলোক-চিত্র-শিল্পী	...	প্রতাত ঘোষ
রসায়নাগার শিল্পী	...	মথুরা ভট্টাচার্য

* * *

দীনবন্ধু চাটার্জি, শঙ্কু সাহা, মণু।

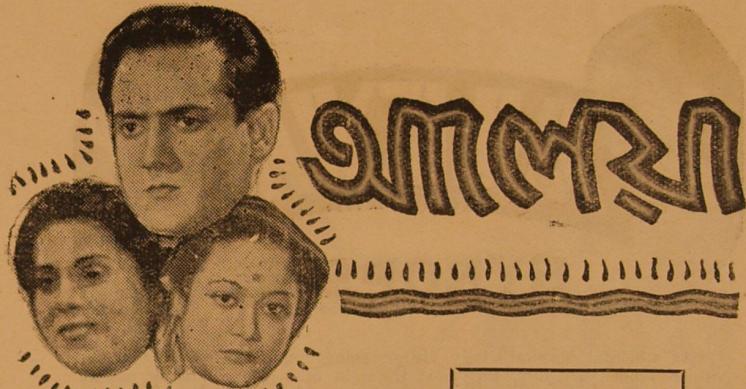
ইল্লপুরী

ষষ্ঠি ডিওতে

গৃহীত

* *

প্রযোজন তত্ত্ববিদ্যান	...	ফলী বর্মণ
ব্যবস্থাপনায়	...	এ, কে, বেলোরে
	*	বিজুতি বন্দেয়া ও জ্যোৎস্না মুখোঃ

ওালেয়া

কৌ-কে

মীনা	...	রমলা দেবী
তাঃ রায়	...	ছবি বিশ্বাস
শ্রেষ্ঠৰ	...	প্রমোদ গাঙ্গুলী
চিত্রা	...	পুর্ণিমা
পিসিমা	...	প্রতা
লক্ষ্মী	...	অমিতা
মুগ্নীল	...	বেচু সিংহ

অঙ্গাঞ্জ ভূমিকায়

বোকেন চট্টা, শাম লাহা, তুলসী চক্রবর্তী, ফণী রায়, নৃপতি চাটার্জি, কুমার মিত্র, দেবেন মিত্র, বেঞ্জামিন, দ্বিজেন ঘোষ, জ্যোৎস্না কুমার, শাস্তা, দীপ্তি, বেলা, মনোরমা, মুগ্নীল, ইত্যাদি।

CHITRA

SYNOPSIS

At a mental hospital a lady visitor, going round the wards with the Superintendent Dr Roy, startles at the sight of a young lunatic named Sekhar. The doctor notices it and asks, "Do you know him, Mrs. Bose?"

"Oh no!"—is the answer in a suppressed voice.

The Doctor continues, "You know, it is a case of love-bite—most pitiable and almost incurable without the sympathetic nursing of the girl he loves. And her name is Meena."

"It is a strange story. The accidental meeting of Sekhar and Meena at the death-bed of the latter's mother brought these two strange hearts very close when Meena was brought to Sekhar's house and lived there under his brotherly protection. But the clandestine hands of Cupid shook them by their hearts though they did their best to conceal their emotions from each other. Till at last the day came when Sekhar, being unaware of Meena's feelings, wanted to give her away in marriage, however much it might mean to him personally. At this Meena burst out and thinking herself a burden to Sekhar left the house in his absence, leaving behind a letter on her bed.

"Sekhar, being unable to stand this baleful shock, turned mad and was brought to this hospital for treatment. All attempts at remedying were foiled till at last a novel method of mental treatment of love by proxy was projected and followed."

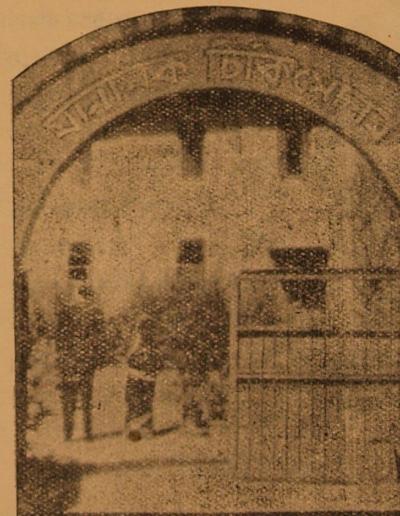
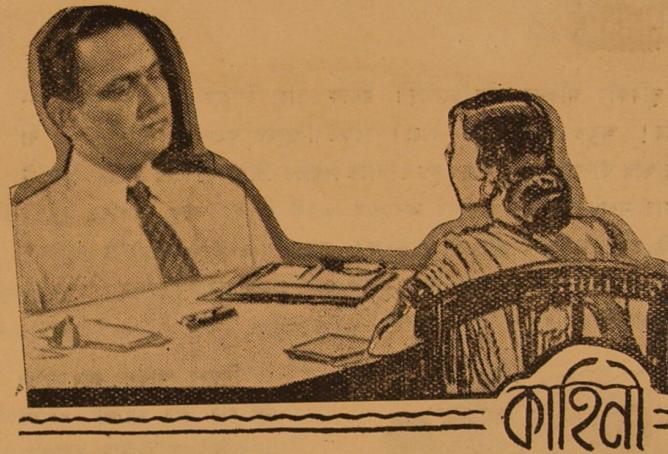
* * * *

The Doctor has scored the victory with make-believe love-tricks but Chitra has nursed for Sekhar's feelings of love.

"Well, Mrs. Bose", asks the Doctor with much regret, "can you tell me what will be the fate of Chitra when Sekhar will know and he must know that Chitra is not Meena?"

So saying the Doctor gazes at his listener who is strangely moved with this narration.

The Doctor has many more things to say—but let the screen unfold these exciting events.

চিত্ৰ

ভালবাসা মাহুবের প্রাণ—

জীবনকে তা কখন হাসায়...কখন
কাঁদায়! কিন্তু যে-গোম জীবনের
হাসি-কানাকেও ছাপিয়ে ওঠে,
যার উদ্বাদনায়—মাহুব নিজকে
ফেলে হারিয়ে, সে-প্রেম কি
প্রেমিকের চাইতেও বড় নয়!...
সত্ত্বারের ভালবাসা তবে
কি!...

মানসিক চিকিৎসাগারের
উদ্বাদণ্ডন রোগীদের অবস্থা
দেখলে মনে জাগে এমনিতরো
কত কী!...সে যেন একটা
রঞ্জক! নানারকমের পাগল...

ନାନା ଭୂମିକାରୀ ଅଭିନନ୍ଦ କରେ ଚଲେଛେ । ମନକେ ତାରା ହାରିଯେ ଫେଲେଛେ—କୋଥାର...
କହୁରେ ! ଅନ୍ତର ତାଦେର ଜୀବନ-ଧାରା । କେଉଁବା ସୁଧେର କଳନାୟ ହାମଛେ...କେଉଁ ବା
ଦୁଃଖରେ ସ୍ଵପ୍ନେ କାନ୍ଦିଛେ !—ଏମନି ସବ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାତେ ଦେଖାତେ ଚିକିଂସାଗାରେର ସୁପାରିଟେଣ୍ଡେଟ
ଡାଃ ରାୟ ନବାଗତା ତରଣୀକେ ନିରେ ଅବଶ୍ୟେ ଏକଟି ରୋଗୀର କଙ୍ଗେ ଉପାସିତ ହ'ତେଇ
ରୋଗୀଟ ତରଣୀକେ ଦେଖେ ହଠାତ୍ ଚମକେ ଉଠିଲ । ଡାଃ ରାୟ ଏକଟୁ ଅପସ୍ତତ ହ'ଯେ ତରଣୀକେ
ନିରେ ବେରିଯେ ଏଲେନ, ବଲେନ,—ଆପନି କି ଓକେ ଚେନେନ, ମିମେସ ବୋସ ? ତରଣୀଟ
ମଚକିତଭାବେ ଉତ୍ତର ଦିଲେନ—କୈ ନା ତୋ !

କହୁଣ ଆର୍ତ୍ତନାନ୍—ମା—ମାଗୋ !

ଶେଖର ମୋଟିର ଧାମିଯେ ଚଲିଲୋ ଛୁଟେ.....

ଛୟ

ସାତ

ଏକଟ ବାଲିକା ତାର ମାତାର ମୃତ୍ୟୁଦେହର ଉପର ପ'ଡ଼େ ଅନବରତ କାନ୍ଦିଛେ—
ମା—ମାଗୋ ! ଅମନ କ'ରେ ଚୁପ କ'ରେ ଥେକୋ ନା ମା !

ହାସି ବାଲିକା ବୁଝି ଜାନେ ନା—କଥା ବଲାର ଶକ୍ତି ଥାକୁଲେ—କୌଣ୍ ମା ଏମନ ଡାକେଓ
ସାଡା ଦେଇ ନା !

ଶେଖରକେ ଦେଖେ ବାଲିକା କିଞ୍ଚିତ ଆଖ୍ସତ ହ'ଲ ବଟେ, କିନ୍ତୁ ତାର ଭୟ-ବିଛଳ କରିଥିଲ
ମୃତ୍ୟୁର ସାମନେ ଶେଖର ହୃଦୟ-ସଂବାଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କରତେ ପାରିଲେ ନା । ଦେ ତ୍ରିକ୍ଷଣ-
ଅଷ୍ଟ୍ୟେଷ୍ଟକ୍ରିୟାର ବନ୍ଦୋବନ୍ତ କରତେ ବେରିଯେ ଗେଲ ।

ଏ ସଂସାରେ ଆପଣ ଜନ ବଲତେ
ମୀନାର ଏକମାତ୍ର ମା-ଇ ଛିଲେନ ।
ଦୂର ପ୍ରାସେ ଚାକୁରୀଟିଲେ ପିତା ମାରା
ଯାବାର ପର ତାରା ଚଲେ ଆସେ କଲିକାତାର
ଅତି ସମ୍ମିଳିତ । ଏତଦିନ ଖେଟେଖେଟେ
କୋନ ପ୍ରାକାରେ ମାଯେ-ବିହେର ଦିନ ଚଲାଛିଲ ।
ଆଜ ସେ ମା-ଓ ବିଦୟା ନିଲେନ ।
ଶେଖରର ଅନେକ ଅଛୁନ୍ୟ ବିନୟ ସହେତୁ
ପ୍ରତିବେଳୀଦେର ମଧ୍ୟେ କେଉଁ ଆର ପରେର
ବୋକା ମାଥାର ନିତେ ରାଜି ହ'ଲ ନା ।—
ଅଗତ୍ୟା ଶେଖରକେଇ ମୀନାର ସବ ଭାବ
ନିତେ ହ'ଲ ।

ସଂସାରେ ଶେଖରେରେ ବଡ଼ କେଉଁ ଛିଲ ନା । ଏକ ପିସିମା ଆର ତାର ମେଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ମୀନାକେ ଏନେ ପିସିମାର ହାତେ ତୁଲେ ଦିଲେ—ଆର ମୀନାର ସବ କିଛିର ଭାବ ନିଲେ_ଶେଖର
ନିଜେ, ତାର ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ନାଚ ଗାନ.....

ଏହିଭାବେ ବାଲିକା ମୀନା ହ'ଯେ ଉଠେଛେ ଘ୍ରାନ୍ତି, ରମେ ଶୁଣେ ବିଦ୍ୟାଯ ବୁଝିତେ—ମାରା
ମହି ଜୁଡ଼େ ତାର ନାମ !

ଆଲ୍ୟା

একদিন ପିସିମା କଥା ପାଡ଼ିଲେନ,—
ବଡ଼ ହ'ଯେଛିସ୍ ଏଥିନ ଘର ସଂସାର କର
ଶେଖର । ବୌରେ ହାତେ ଏ ସଂସାରେ
ସକଳ ଭାର ସ'ପେ ଦିରେ ଆମି ତୀରେ
ଚଲେ ଯାଇ !

ଶେଖର ମେ କଥାଯ ଆମଲ ଦେଇ ନା—
ଚ'ଲେ ଯାଇ ନିଜେର ଅଫିଦେ ! ମେଥାନେ
ବନ୍ଧୁ ମୁଶିଲ ଏମେ ଏକଥା ମେ-କଥାର ପର
ବଲେ,—ମୀନାର ବାପାର ସବଇ ଆମି
ଜାନି, କିନ୍ତୁ ଭାଇ as a friend I
should warn you, ହୃତଜ୍ଞତାକେ
ଭାଲବାସା ବଲେ ଯେନ ତୁଲ କ'ରୋ ନା ।

ଶେଖର ବୁଝିଲେ ପାରେ ନା ମୀନା ତାକେ
ସତିଗତିହି ଭାଲବାସେ କି ନା ! ମନେ
ମନେ ଦେ ଚଞ୍ଚଳ ହେଁ ଓଠେ—କାଜେ ହ'ତେ
ଥାକେ ତୁଲ । ଅନେକ ଭେବେ-ଚିନ୍ତେ ଦେ
ଏକଦିନ ଆଫିଦ ଥେକେ ବାଡି
ଏମେ ମୀନାକେ ବଲେ,—ମୀନା !
ତୁମି ଏଥିନ ବଡ଼ ହୁଯେ,

ଆଲ୍ୟା

ସୋସାଇଟିତେ ଓ ନାମ କରେଇ, ଅନେକେହି
ଏଥିନ ତୋମାର ବିବାହେ ପ୍ରତାବ କରଇଁ
ଆମାର କାହେ—କେନନା ତାରା ଜାନେ,
ତୋମାର ସକଳ ଦାସିତ ରଙ୍ଗେହେ ଆମାର
ଉପର ! ଆମି ତୋମାର ମତ ନା ନିଯେଇ
କିନ୍ତୁ ଏକଜନକେ କଥା ଦିରେ ଫେଲେଛି—
ତୋମାର ଉପରୁକ୍ତ ପାତ୍ର । କାଳଇ ଦେଖିତେ
ଆସବେନ । ତୁମି—

ମୀନା ବାଧା ଦିରେ ଶୁଣୁ ବଲେ,—ଆମି
ତୋମାର କାହେ ଚିରଖୀ—ଚିରକୁତଙ୍ଗ,
ଶେଖରଦା —ଏଇ ବେଶୀ ମୀନା ଆର କିଛୁଇ
ବଲତେ ପାରଲେ ନା । ବାଙ୍ଗାଳୀ ମେଯର
ଏହି “ବୁକ୍ ଫାଟେ ତୋ ମୁଖ କୋଟେ ନା”
ଭାବଥାନି ଶେଖରକେ ଥାନିକଟା ବିଶ୍ୱାଙ୍ଗ
କ'ରେ ତୁଲଲେଓ ଦେ ମହଜ ଭାବେଇ ବଲେ,—
ମୀନା, ହୃତଜ୍ଞତା ଛାଡ଼ା କି କିଛୁଇ ତୋମାର
ନେଇ ?...ବେଶ, ଭେବେ ଦେଖ, ସଦି
ତୋମାର କୋନ ଅମତ ଥାକେ—ଆମି
ଆଫିଦ ଥେକେ ଫିରେ ଏମେ ଶୁଣି ।

ଶେଖର ଅକିନ୍ଦେ ଚଲେ ଯାଏ ! କୁତୁଜ୍ଜତା !—କୁତୁଜ୍ଜତା !—ମୁଣ୍ଡିଲେର କଥାଇ ତା ହ'ଲେ
ଠିକ ! ମୀନା କି ତବେ ଭାଲବାସେ ନା—ଶୁଧୁ କୁତୁଜ୍ଜତା ବଶେଇ...

ଆର ମୀନା,—ସେ ଭାବେ, ସଦି ପରେର ସବେ ବିଦୟା କରେ ଦିତେ ଚାଓ—ତବେ ପଥ
ଥେକେ କୁଡ଼ିଯେ ଏନେଛିଲେ କେନ ? ପାଖରେର ଦେବତା,—ତୁମି ଶୁଧୁ ଦୟା କରତେଇ
ପାର—ଭାଲବାସତେ ପାରୋ ନା ! ତାର ପ୍ରାଗଟାଳା ଭାଲବାସାର ବଦଳେ ପେଲେ କିନା
ଶୁଧୁ ଦୟା—ଆର କିଛୁ ନନ୍ଦ ! ନା, ଗଲଗହ ହ'ସେ ସେ ଆର ଥାକୁବେ ନା ଶେଖରେ ଏହି
ପ୍ରାସାଦେ—ଏର ପ୍ରତିଟି ହିଟ ସେବନ ତାକେ ବିଜ୍ଞପ୍ତ କରାଇଛେ। ପଥ ଦିଯେ ତଥବ କେ
ଗେଯେ ଚଲେଇଛେ.....

ଆଲେଯାର ଇମାରାଯ ମିଛେ ତୁଲେଛିରୁ ହାୟ
କି ହବେ ମେଥାର ଖେଳାଯର ବେଦେ
ଭାଲବାସା ସେଥା ନାହିଁ ।

ଆଜ ! ମିଛିମିଛି ହଠାଂ ଆମାର ପାଯେର ଧୂଲୋ ନିମ୍ନେ ବଲେ—ପିନିମା, ସଦି ଆମାର ଜ୍ଞାନ
କୋନଦିନ ହୁଏ ପାଓ—ଆମାକେ ତୁମି କ୍ଷମା କରୋ ।

ମୁଣ୍ଡିଲେର କଥା ଶୁଣେ ଶେଖରେର ମନ୍ଟା ଗେଲ ଦମେ ! କ୍ରମେ ରାତ ଛଟୋ ବେଜେ ଗେଲ ।
କେଉ ଫିରେ ଏଲ ନା । ଶେଖରେର ମନେର ଚକ୍ରଲତା କ୍ରମେ ବେଡେଇ ଚଲିଲୋ । ମୀନାର
ଦୂରେ ଗିଯେ ଦେଖିଲେ ବିଛାନାର ଓପର ପଡ଼େ ଆହେ ଏକଥାନା ଚିଠି ! ତାତେ ଲେଖା—
ମେ ପଥ ଥେକେ କୁଡ଼ିଯେ ଏନେଛିଲେ ସେ ପଥେଇ ଚର୍ଚମ—ଅପରାଧ କ୍ଷମା କୋରୋ—ଆମାର
ଭୁଲେ ଯେଓ । ଇତି—ମୀନା ।

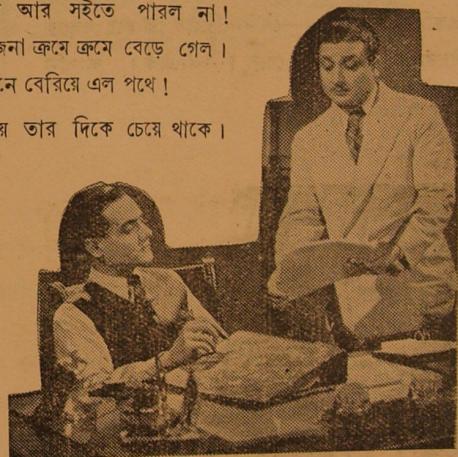
ମୀନା—ମୁଣ୍ଡିଲ— ! ଶେଖର ଆର ମୁହିତେ ପାରଲ ନା !
ଅକମ୍ବାଂ ଆଧାତେ ମନେର ଉତ୍ତେଜନା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବେଢେ ଗେଲ ।
ଉନ୍ନାଦପ୍ରାୟ ହେଁ ସେ ମୀନାର ସନ୍ଧାନେ ବେରିଯେ ଏଲ ପଥେ !

ପଥେର ଲୋକ ଅବାକ ହେଁ ତାର ଦିକେ ଚେଯେ ଥାକେ ।
ଉନ୍ନାଦ ଶେଖର ପଥ ବେଯେ ଚଲେ
—ସାକେ ଦେଖେ ତାକେଇ ତାକେ
—ମୀନା !

ତାରା ଭାବେ,—ପାଗଲ ।...

* * * *

ଏହି ଅବହୀଯ ତାକେ
ଆନା ହୟ ଏହି ମାନସିକ

ଚିକିଂସାଗାରେ !—ମା କିଛୁ ଚିକିଂସାର ବିଧାନ—ଏକେ ଏକେ ସବଇ କରା ହ'ଲ, କିନ୍ତୁ
କିଛୁତେଇ ତାର ବ୍ୟାବିର ଉପଶମ ହଲ ନା । ତାରପର ଏକ ଅଭିନବ ଉପାୟେ ପାଗଲ
ଶେଖରେର ଚିକିଂସା ହ'ଲ ସ୍ଵର୍ଗ । ସେ ମୀନାର ଜନ୍ମ ଶେଖର ହେଁବେ ଉନ୍ନାଦ—ତାକେ
ପେଲେ ଆର କୋନ କଥା ଛିଲ ନା—କିନ୍ତୁ କୋଥାସ ମେ ମୀନା ? ତାଇ—ଚିତ୍ରା ବଲେ
ଏକଟ ମେରେକେ 'ମୀନା' ସାଙ୍ଗୟେ ଶେଖରେର ପରିଚ୍ୟାର ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ର କରା ହ'ଲ । କିନ୍ତୁ

ଆଲେୟା

ବାର

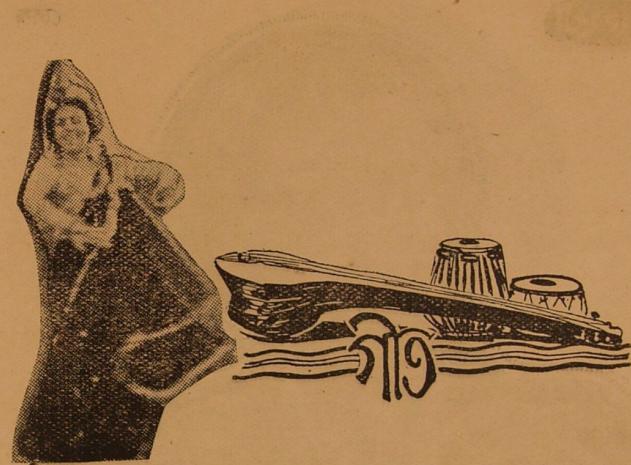
ଚିଆର କୁମାରୀ ମନ,—ଏକଦିକେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ଅଗ୍ର
ଦିକେ ସେବାଶ୍ରମାର ଭେତର ଦିଯେ ସେଓ ଶେଖରକେ
ଭାଲବେଦେ ଫେଲେଛେ । ପ୍ରେମେର ଆଞ୍ଚଳେ ବୁଝି ସେଓ
ପୁଡ଼େ ମରଛେ ।

ଅତଃପର ଡାଃ ରାୟ ମୁଖ ତୁଳେ ବଲଲେନ,—
ଏହି ଭାବେ ଶେଖର ଆଜ ମୁହଁ ହ'ରେ ଉଠେଛେ । କିନ୍ତୁ
ବେଦିନ ଶେଖର ଜାନବେ,—ଚିଆ ମୀନା ନୟ—ଆର
ଏକଦିନ ସେ ଜାନବେଓ—ମେଦିନ ଚିଆର କି ହବେ ବଲତେ
ପାରେନ, ମିଦେସ ବୋସ୍ ?.....ଏକି ! ଆଗନି
କାଦହେନ ?...

ଡାକ୍ତାରେର ମୁଖେ ରୋଗୀର
ଅନ୍ତୁତ ଜୀବନକାହିନୀ
ଶୁଣେ ତରଣୀଟ କାନ୍ଦତେ
ଲାଗଲ ।...

ଏ କାନ୍ଦାର ଶେ
କୋଥାଯ ?ରୂପାଲୀ
ପର୍ଦ୍ଦାର ବୁକେ ପ୍ରତିଫଳିତ
“ଆଲେୟ” ଛ ବି ତେ
ପାଓଯା ଯାବେ ଏର ଜବାବ ।
ତାରପର ନିଜେଇ ବିଚାର
କରଣ ଯେ ସତିକାରେର
ଭାଲବାସା ତବେ କି ?—

(୧)

ମାଟିର ଏ ଖେଳାଘରେ
ଭାଲୋବାସା ଦିଯେ କେଉ
କେଉ ଆଶା ନିଯେ ଜାଗେରେ

* * *

ମଧୁର ଭୁବନେ କାର
ଦୁହାର ହ'ତେ କାର
କେଉ ମାଲା ଗାଥେ ଗୋପନେ

* * *

କାର ଆକାଶେ ଜାଗେ
ଦୀପ ନେବା କାର ସବେ
କେଉ ହାରାଗେ ପ୍ରେମ ପେଲରେ

କେଉ ହାମେ କେଉ କାନ୍ଦେ
ବାଲୁଚରେ ବାସା ବାଧେ ।
କାର ଆଶା ଫୁରାଲୋ ।

* * *

ଫୁଲ କୋଟେ ପାଥୀ ଗାୟ
ବସନ୍ତ ବିଦ୍ୟାଯ ଚାଯ
କେଉ ଫୁଲ ବରାଲୋ ।

* * *

ମିଳନ ଟାଦେର ତିଥି,
କାନ୍ଦେ ଅତିତ ସୁତି,—
କେଉ ପେଯେ ହାରାଲୋ ।

—ପାଗଲ ।

ଚୋଦ

୨ । କାଣ୍ଡନ ବନେ ଜାଲି କୁପେର ଶିଖା,
ବାସନ୍ତିକା ଆମି ବାସନ୍ତିକା ।
*(ଆମି) ମଲିକା ମାଲତୀର ସୁମ ଭାଙ୍ଗାଇ
ଅଛରାଗେ ଗୋଲାପେର ମନ ରାଙ୍ଗାଇ ।
କୁମୁଦ୍ କମୁଦ୍ ଆମି ନାଚିରେ,
ଛଡାଇ ହାସିର ସୁଇ କଣିକା—
ବାସନ୍ତିକା ଆମି ବାସନ୍ତିକା ।
ସ୍ଵପ୍ନୋକେର ଆମି ମାୟାପରୀ ଗୋ,
ଆଲେୟାର ମତ ଆମି କୁପ ଧରି ଗୋ,—
ଭାଲୋବାସି ତବୁ ମିଇ ନା ଧରା
ଚକିତେ ମିଳାଇ ଆମି କୁଣିକା—
ବାସନ୍ତିକା ଆମି ବାସନ୍ତିକା ।

—ମୀନା ।

୩ । ସ୍ଵପ୍ନେ ଆମାର କେ ପରାଲୋ ମାଲା
ବଳ ଦେ କି ତୁମି ।
କେ କାଣ୍ଡନ ହାଯେ ରାତିଯେ ଦିଲ ଗୋ—
(ମୋର) ମନେର ବନ୍ଧୁମି ।
ସ୍ଵପ୍ନେ ଆମାର କେ ପରାଲୋ ମାଲା
ବଳ ଦେ କି ତୁମି ।
ଆମାର ନୟନ ତୋମାର ନୟନ ମାଝେ
ମନେର କଥା ଫେଁଙ୍ଗେ,
ହୃଦୟେ ମୋର ଯେ ଗାନଥାନି ବାଜେ
ତୋମାର ହୃଦୟ କି ତା ବୋବେ !
କି ଆହେ ଗୋ ବନକୁଳେର ପ୍ରାଣେ
ଚାନ୍ଦ ଯେ ତାହା ମନେ ମନେଇ ଜାନେ
ଦୁଁଟି ହିଯା ଶୁଦ୍ଧାଯା ତବୁ ଶୁଦ୍ଧାଯା ଦୁଁଜନାରେ
ବଳ ଦେ କି ତୁମି ।
—ମୀନା, ଶେଥର ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

୪ । ଯାଇ ତବେ ଚଲେ ଯାଇ
ଚୋଥେ ଯଦି ଆସେ ଜଳ
ତାଇ ଗୋପନେ ବିଦାୟ ଚାଇ ।
ଆଲେୟାର ଇସାରାଯା
ମିଛେ ଭୁଲେଛିଛୁ ହାସ
କି ହ'ବେ ଦେଖାଯ ଖେଳାର ବୈଧେ
ଭାଲୋବାସା ଦେଖା ନାହିଁ ।
ବନେର ପାଥୀରେ ବୀଧିଯା ରେଖୋ ନା ଆର
(ଯଦି) ପ୍ରାଣେର ପରଶ ନାହିଁ ଦିତେ ପାର
ଥୁଲେ ଦିଓ ତବେ ହାର ।
ଏର ଚେଯେ ଭାଲୋ ଅଦୀମ ଆକାଶ
ବିଦାୟ ନିବାମ ତାଇ ।
ଯାଇ ତବେ ଚଲେ ଯାଇ ।

—ପଥିକ ।

ଗାଲେଯା

- ୫। ଆମାର ଗାନେ
ତୋମାର ଚୋଥେ
(ମୋର) ମନେର ମୁକୁଳ
ଗାନେର ଭର
(ମୋର) ଅହୁରାଗେଁ ତୋମାର ଆକାଶ
ରାଙ୍ଗଲୋ କି ଆଜ ରାଙ୍ଗଲୋ କି ?
ସାଥ ଜାଗେ ଆଜ ଏହି ଧରଣୀର
କୁଳବନେ—
ଦାରା ଜୀବନ ଥପି ଦେଖି ଦୁଇଜନେ ।
ତୋମାର ଆମାର ହୋଟନା ମିଳନ ଅନସ୍ତ
ମୋଦେର ବିରେ ଥାକ୍ନା ଚିର ବସନ୍ତ,
(ମୋର) ମନେର କଥା ତୋମାର ହିଯା
ଜାନଲୋ କି ଆଜ ଜାନଲୋ କି ?
—ଚିତ୍ରା ଓ ଶେଖର ।
- ୬। ଜାନି ଜାନି ହେ ବିରଲୀ
ତୁମି ଘରେ ଚାଂତ, ସେ ତ' ଆମି ନହି ।
(ଯାର) ଭୁବନ ମାଝେ
(ଆମି) ନିଜେର କଥାଟା ଲୁକାଯେ
(ଶୁଣ) ତାରଇ କଥା କହି
ସେ ତ' ଆମି ନହି ।
(ଆଜ) ଆମାରେ ପେଯେଛ ତୁମି
(ପ୍ରେସ) ତୋମାରେ ତ' ପାଇନି ଆମି
(ଜାନି) ଆମାର ପ୍ରେମେର ମଞ୍ଜରୀ
ଗୋପନେଇ ସାବେ ସାବି;
(ତବୁ) ତୋମାର ଭୁବନେ ଦିତେ ଆଲୋ
ଆମି ଦୀପ ହଁଲେ ନିଜେରେ ଦହି । —ଚିତ୍ରା ।

ଶୋଲ

A GREAT SEVEN-STORY
ADAM'S FOR DAY
AICHI JARU

RAMOLA
JYOTI-
PRAKASH
RAMDULARI
GYANI

Man-chali

ମନ-ଚଲି
DIRECTION
R. C. TALWAR
من چلی

A GREAT SEVEN-STAR
ARRAY FOR A SAGA
OF RURAL INDIA

D. M. PANCHOLI

Hits Again

DOMINIC
JAMUNDAR

Starring

M. ESMAIL - SHANTA APTE
MANORMA AKTRI
QULAM MOHD-AJMAL
NARANG DURGA MOTA

ANVARI

Directed by MOTIB. CIDWANI

Music by QULAM HAIDER

Screen Play by S. IMTIAZ ALI "TAJ"

Edited and Published by S. K. Das for New Century Productions, Calcutta.

Printed by New Halftone Company 1, British Indian Street, Calcutta.